

Lad mig slutte med at sige, at regeringens egne oversigter jo også viser, at selv om det de næste par år går, som man tror, så når vi ikke i den samlede private sektor op på det beskæftigelsesniveau, som vi havde i slutningen af 1980'erne.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Der er to ting, jeg gerne vil understrege.

Det ene er, og det skulle jeg hilse og sige fra økonomerne, som jeg har mange af i mit ministerium, at når man kigger på denne her restindkomst – jeg skal ikke kaste mig ud i en stor teknisk forklaring, for jeg vil gå i stå meget hurtigt – så er der faktisk andre ting inkluderet end bare overskud og profit. Det, jeg kan huske lige nu og her, er blandt andet løn til selvstændige, men jeg skal gerne komme med en meget fin teknisk forklaring på, hvordan det dér med restindkomst hænger sammen.

Det andet – det var det, jeg ikke nåede at få svaret på før – er, at det er regeringens holdning, at vi ikke afskaffer arbejdsløsheden ved at ansætte folk i den offentlige sektor.

Der har været nogle helt specifikke, veldokumenterede behov for at udvide inden for ældre- og børneområdet, eller hvad det nu kan være. Men derudover er det regeringens målsætning, at fremgangen i beskæftigelsen skal ske i den private sektor. Det har faktisk også været tilfældet, og vi håber alle sammen, tror jeg, at stigningen i beskæftigelsen vil fortsætte.

Frank Aaen (EL):

Skal jeg forstå det svar således, at regeringen i virkeligheden har opgivet at gøre noget reelt ved arbejdsløsheden? Der sker ikke noget væsentligt i den private sektor. Man diskuterer, om den går 10.000, 20.000 ned eller 10.000, 20.000 op, og mere sker der ikke dér. Vi har 300.000 arbejdsløse, men der skal ikke ansættes flere i den offentlige sektor. Det er for mig at se udtryk for opgivenesshed.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg synes, det er utroligt, at det netop er en regering, der mere end nogen i mange, mange år har sat sig som hovedmål at gøre noget for beskæftigelsen, som prøver at få gang i frikadelledejen herhjemme, og som det vitterligt er lykkedes for at få gjort noget ved arbejdsløsheden, der skal høre den bemærkning. Det må spørgeren undskylde, dén kan jeg ikke acceptere.

Jeg kan forsikre hr. Aaen for, at vi ikke har givet op. Men jeg tror ikke på, og det er ikke regeringens politik, at man øger beskæftigelsen og redder verden ved at ansætte folk i den offentlige sektor.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Som tidligere meddelt udsættes de som numre 10–13 på dagsordenen optagne spørgsmål, nr. S 1295, S 1296, S 1297 og S 1298, til Folketingets næste spørgetid.

Spm. nr. S 1302

14) Til justitsministeren af:

Svend Aage Jensby (V):

»Har ministeren overvejelser om at gennemføre ændringer af lovgivningen som en konsekvens af Østre Landsrets dom af 24. marts 1995, hvorved en polititjenestemand blev frifundet for vold?«

Skriftlig begrundelse

Formanden for Folketingets Retsudvalg har ifølge dagspressen (Politiken, 25. marts 1995) givet udtryk for, at spørgsmålet er, om paragrafferne er for vagt formuleret i forhold til, hvor langt politiet må gå, og at det, hvis den nævnte frifindende dom ikke bliver indbragt for Højesteret, kan blive nødvendigt at ændre lovgivningen.

Politiets ansatte har et berettiget krav på at få at vide, om også politiets øverste politiske chef deler de fremsatte synspunkter om, at en frifindelse af en politimand straks bør give anledning til lovændringer.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg har begrundet spørgsmålet skriftligt, men jeg synes også, at det fortjener en mundtlig begrundelse.

Den 24. marts frifandt Østre Landsret – i hvert fald tre af de seks deltagende dommere – en tiltalt politibetjent for vold, og dermed er dommen endelig; bevisresultatet er definitivt afgjort.

Formanden for Folketingets Retsudvalg følte sig på grundlag af denne frifindende dom foranlediget til at give udtryk for bl.a. i Politiken, at spørgsmålet var, om paragrafferne er for vagt